

Wędrowka przez Biblię

Kwartalnik wydawany przez
„Impuls” TWR Polska

nr **32** od **1.04.2010**
do **31.10.2010**

Wielka Moc

Co roku przeżywamy czas refleksji, wyciszenia, zadumy. Wielki Czwartek, Wielki Piątek, Wielka Sobota, pobudzają do zagłębienia się w głąb siebie, do stawiania sobie pytań o wiarę, zbawienie, życie wieczne. Czy ufam Bogu? Czy przyjąłem dar zbawienia oferowany mi w Jezusie Chrystusie?

Przychodzi Wielkanoc, rozbrzmiewa radosne „Alleluja”, słyszę, że Pan wstał z martwych! Co to oznacza dla mnie? Czy moje życie jest spełnione, szczęśliwe?

Życzymy Wam, drodzy słuchacze, głębokich odkryć, kroków wiary, nie tylko w czas świąteczny, ale na co dzień. Wsłuchując się w nauczanie apostołów, studiując z otwartym sercem i umysłem kolejne apostołskie listy, znajdziemy odpowiedzi na wszystkie ważne pytania. Dowiemy się, że w dziełach Pana manifestuje się Wielka Moc!

Bóg chce przemieniać nasze życie! O tym wołają także psalmiści! W czasie wakacji będziemy wsłuchiwać się w słowa psalmów. Oby i nas zachwycała potęga, chwała, dobroć i miłość żywego Boga!

List do Galacjan

Okoliczności powstania Listu

Nie ulega wątpliwości, że autorem Listu do Galacjan jest apostoł Paweł. Nie jesteśmy jednak w stanie ustalić, kiedy apostoł napisał ten list. Nie jest bowiem pewne, czy adresatami listu byli chrześcijanie zamieszkujący teren całej prowincji rzymskiej zwanej Galacją, czy tylko mieszkańcy określonej jej części. Wielu uczonych uważa, że wspomnianymi w liście Galacjanami byli mieszkańcy Galacji właściwej, położonej w północnej części rzymskiej prowincji, i że Apostoł Paweł głosił tam Ewangelię w czasie swej drugiej i trzeciej podróży misyjnej. Ci historycy za datę powstania listu przyjmują rok 57 n.e.

Wielu uczonych uważa jednak, że List do Galacjan adresowany był do mieszkańców południowej części rzymskiej prowincji Galacji. Mieszkańcy południa przyjęli Ewangelię już w czasie pierwszej podróży św. Pawła. Powstały tam silne wspólnoty wierzących w Chrystusa w takich miastach, jak Antiochia, Ikonium, Listra, czy Derbe. I te wczesne wspólnoty chrześcijańskie są nam dobrze znane z relacji Dziejów Apostolskich. Paweł odwiedził je także podczas swojej drugiej podróży misyjnej. Jeśli przyjmiemy tę koncepcję, jak się wydaje bardziej prawdopodobną, za datę powstania Listu do Galacjan możemy przyjąć już rok 49 n.e.

Jak wynika ze słów apostoła, które znajdujemy w 13 wierszu 4 rozdziału listu, jego pierwsze przybycie do Galacjan nie było zaplanowane, nastąpiło na skutek choroby Pawła. Głoszone przez apostoła Słowo Boże zostało jednak przyjęte przez Galacjan entuzjastycznie i zapowiadało szybki rozwój chrześcijaństwa na tamym terenie.

Przesłanie Listu

Krótko po wizycie apostoła Pawła w Galacji do założonych przez niego wspólnot przybyli nowi głosiciele Ewangelii, domagając się od nawróconych zachowywania przepisów rytualnych i ceremonialnych Starego Testamentu, w szczególności zaś obrzezania. Nowinkarze ci, będący prawdopodobnie chrześcijanami żydowskiego pochodzenia, zwani „judaizującymi”, domagali się zachowania Prawa Starego Testamentu jako warunku nieodzownego do usprawiedliwienia i zbawienia. Wprowadzili oni wielki zamęt w umysłach Galacjan, którzy wskutek tego znaleźli się w rozterce. Byli bliscy porzucenia Ewangelii głoszonej przez Pawła i zwrócenia się ku innemu, rzekomo pełniejszemu poselstwu judaizujących.

Apostoł, nie mogąc od razu przybyć do Galacjan, napisał do nich list, w którym broni Ewangelii, "czystej" Ewangelii Jezusa Chrystusa. Ponieważ judaizujący swoje stanowisko uzasadniali także tym, że Paweł, nie należąc do grona dwunastu najbliższych uczniów Jezusa, nie ma prawa uważać siebie za Jego apostoła, wyjaśnia on jak został powołany na apostoła przez samego Chrystusa, i w jaki sposób została mu przekazana Ewangelia i misja niesienia jej wszystkim narodom.

Te dwa tematy: zagadnienia związane z apostołstwem Pawła i wyjaśnienie pochodzenia i treści głoszonej przez niego Ewangelii, stanowią główną zawartość Listu do Galacjan.

Część listu poświęconą wyjaśnieniu treści Ewangelii można podzielić na dwie kwestie: sprawę zbawienia i sprawę uświęcenia.

Jeśli chodzi o sprawę zbawienia, apostoł stawia zasadnicze pytanie: „W jaki sposób grzesznicy mogą stanąć przed obliczem Boga? Jak święty Bóg może przebaczyć grzesznym ludziom, pojednać ich z samym sobą i przywrócić im możliwość trwania w bliskiej więzi z Nim?”

Apostoł udziela w swoim liście jasnej odpowiedzi. Zbawienie jest możliwe tylko dzięki odkupieńczej śmierci Jezusa Chrystusa, którą poniosł On na krzyżu. List do Galacjan pełen jest prawdy o krzyżu Chrystusa.

Jeśli chodzi o sprawę uświęcenia, Paweł rysuje obraz wewnętrznego konfliktu chrześcijanina. Jest to konflikt pomiędzy starą naturą człowieka, nazwaną „ciałem”, a „duchem”, czyli ożywioną przez Chrystusa duchową cząstką jestestwa człowieka. Apostoł poucza, w jaki sposób odnosić w tym konflikcie zwycięstwo dzięki przewadze ducha nad ciałem.

I tu, jak przy rozpatrywaniu kwestii zbawienia, Paweł wskazuje na Chrystusa. Jezus nie tylko umarł na krzyżu, ale potem powstał z martwych, powrócił do nieba i posłał nam Ducha Świętego. To Duch Święty, Duch Chrystusowy, który zamieszkuje serce każdego wierzącego, daje nam siły do prowadzenia zwycięskiego życia chrześcijańskiego.

Struktura Listu

List do Galacjan możemy podzielić na kilka części tematycznych:

I. W s t ę p (1,1-10)

1. Krótkie pozdrowienie, podkreślenie apostołskiego autorytetu Pawła i zapowiedź obrony ewangelicznej nauki o zbawieniu (1,1-5)
2. Zapewnienie o prawdziwości Ewangelii i o fałszu nauki judaizujących (1,6-10)

II. Dowody historyczne prawdziwości Ewangelii głoszonej przez Pawła (1,11-2,14)

1. Paweł apostołem powołanym przez Chrystusa (1,11-24)
2. Jest tylko jedna Ewangelia (2,1-10)

-
3. Ewangelia jest czymś nadrzędnym w stosunku do osobistych poglądów apostołów (Paweł i Piotr w Antiochii). (2,11-14)

III. Część doktrynalna: U s p r a w i e d l i w i e n i e z w i a r y (2,15 - 4,31)

1. Konieczny warunek usprawiedliwienia - wiara (2,15-21)
2. Błąd Galacjan - przykład Abrahama (3,1-9)
3. Stosunek wiary do uczynków (3,10-14)
4. Porównanie postaci Abrahama, Mojżesza i Chrystusa (3, 15 - 22)
5. Prawo jako wychowawca, Chrystus jako Wybawiciel (3, 23 - 29)
6. Kiedyś niewolnicy, teraz synowie (4,1-11)
7. Przykład apostoła Pawła (4,12-20)
8. Alegoria Hagar i Sary, Ismaela i Izaaka (4,21-31)

IV. Część praktyczna: U ś w i ę c e n i e (5,1-6,10)

1. Fałszywa a prawdziwa religia (5,1-12)
2. Właściwa wolność chrześcijanina (5,13-15)
3. Napięcie między „ciałem” a „duchem” (5,16-25)
4. Właściwe relacje pomiędzy wierzącymi (5,26-6,5)
5. Duchowy siew i żniwo (6,6-10)
6. Istota chrześcijaństwa (6,11-18)

Pracę naszą można wspierać modlitwą
oraz finansowo poprzez wpłaty na nasze konto:

PKO BP IV Oddział Wrocław
Nr r-ku: 05 1020 5242 0000 2702 0020 4313

Księga Psalmów

Oryginalna, hebrajska nazwa Księgi Psalmów to, w wolnym tłumaczeniu, „Księga Uwielbienia”, „Księga Chwały”. Nazwa „p s a l m” pochodzi z greckiego określenia „p s a l m o s” i jest odpowiednikiem hebrajskiego słowa „m i z e m o r”. Oznacza poetycki utwór religijny wykonywany przy akompaniamencie instrumentów strunowych. Możemy Księgę Psalmów nazwać inaczej „Księgą hymnów pochwalnych”, lub „Księgą modlitwy i uwielbienia”.

Autorzy

Księgę Psalmów nazywa się często „Psałterzem Dawidowym”, co nie oznacza, że Dawid jest autorem wszystkich psalmów. Dawid ułożył najprawdopodobniej 73 spośród 150 psalmów wchodzących w skład Psałterza. Pozostałe psalmy są dziełem wielu autorów, spośród których wymienić możemy Asafa, Salomona, Mojżesza, Hema-na, Etana, Ezechiasza, czy synów Koracha.

Dawid, wielki król, poeta i muzyk izraelski odegrał jednak największą rolę w powstaniu Księgi Psalmów, stąd właśnie księgę tę zwie się popularnie „Psałterzem Dawidowym”.

Temat

Głównym przesłaniem Księgi Psalmów jest przyniesienie należnej czci i uwielbienia Bogu, potężnemu Stwórcy i Panu oraz jego Mesjaszowi, Zbawcy i Królowi, Jezusowi Chrystusowi. Wywyższenie Chrystusa - Króla i głoszenie chwały Jego Królestwa, to wielki temat Księgi Psalmów.

Kluczowe słowo

Kluczowym słowem Księgi Psalmów jest zwrot „Alleluja”, co znaczy „Chwała Panu”. Ten radosny okrzyk nabrał charakteru chrześci-

jańskiego sloganu, ale tak naprawdę ma głęboki sens i powinien zawsze budzić najwznieściejsze uczucia w sercu wierzącego człowieka.

„Chwała Panu, Alleluja” - te słowa powinny gościć nie tylko okazjonalnie na naszych ustach, ale na stałe, w naszej duszy.

Kluczowy psalm

Kluczowym psalmem całego Psalterza jest ostatni, 150 psalm. W jego sześciu krótkich wierszach słowo „Alleluja” pojawia się 13 razy. Stanowi on zwieńczenie całej księgi i jest jak gdyby refrenem, który moglibyśmy odśpiewać za każdym razem, gdy medytujemy nad treścią Psalterza. Psalm 150 jest hymnem pochwalnym. Stanowi końcową doksologię całej Księgi; jest jednym wielkim okrzykiem uwielbienia i czci skierowanym ku Bogu.

Znaczenie psalmów

Księga Psalmów jest niezwykle wartościową i bardzo piękną częścią Pisma Świętego. Psalmi językiem poezji wyrażają wszelkie od-cienie emocji, uczuć, wszelkie stany umysłu i serca człowieka. Dlatego są tak bliskie ludziom różnych epok i na przestrzeni wieków dla wielu stały się źródłem otuchy, pocieszenia, uniesienia, radości, umocnienia w wierze i inspiracji do aktywnego, twórczego życia. Księga Psalmów jest najwspanialszym modlitewnikiem i śpiewnikiem Izraela i Kościoła; wprowadza pojedyncze serca i całe wspólnoty wierzących w świat modlitwy i wielbienia Pana.

Psalmi zawierają wielkie bogactwo treści teologicznych. Ukazują cały zbawczy plan Boga, od stworzenia świata aż do czasów ostatecznych. Wielbią Chrystusa, Mesjasza z linii Dawida, Zbawiciela świata. Zapowiadają życie, działalność, śmierć i wywyższenie Jezusa Chrystusa. Obraz Chrystusa wyrysowany w psalmach jest wspaniałym uzupełnieniem relacji Nowego Testamentu. Dzięki psalmom mamy wgląd w życie modlitwne Jezusa, dowiadujemy się, co działo się

w Jego sercu, gdy umierał na krzyżu, widzimy Go siedzącego po prawicy Ojca w niebie.

Chrystus jest centralną postacią Księgi Psalmów. Pamiętamy, że po swoim zmartwychwstaniu Jezus powiedział apostołom: „To są moje słowa, które wypowiedziałem do was, będąc jeszcze z wami, że się musi spełnić wszystko, co jest o mnie zapisane w Prawie Mojżesza i u proroków i w Psalmach” (Łuk. 24,44).

Szesnaście psalmów zwanych „mesjańskimi” zawiera treści bezpośrednio opisujące postać Chrystusa, pozostałe wskazują na Jezusa w sposób pośredni. Cała Księga Psalmów jest pełna Chrystusa, Mesjasza Izraelskiego, Zbawiciela i Pana świata.

Spośród 219 cytatów starotestamentowych zamieszczonych w Nowym Testamencie ponad połowa, bo 116 pochodzi z Księgi Psalmów. Psalm tkwiał w samym sercu Biblii. Psalm 119, który znajduje się dokładnie w środku Pisma Świętego jest wielkim hymnem pochwalnym, wielbiącym Słowo żywego Boga.

Kiedyś wszystkie psalmy śpiewano. Dzisiaj, niestety, nie znamy oryginalnych melodii psalmów, bez wątpienia równie pięknych, jak słowa. Może jednak kiedyś, w wieczności, usłyszymy Dawida, śpiewającego swe psalmy, i być może dołączymy do niego, radośnie chwając i wielbiąc Pana...

Struktura Księgi Psalmów

Księga Psalmów nie jest luźnym zbiorem pojedynczych pieśni. Posiada uporządkowaną strukturę. Dzieli się na pięć zasadniczych części. Na podstawie wieloletnich badań i studiów stwierdzono, że podział ten odpowiada analogicznemu podziałowi Pięcioksięgu Mojżesza. I tak na przykład pierwsza grupa psalmów koresponduje z treścią Księgi Rodzaju, czyli Pierwszej Księgi Mojżeszowej. Psalm pierwszy ukazuje nam człowieka doskonałego, podobnego do Adama w raju, psalm drugi opisuje bunt, rebelię człowieka, psalm trzeci mówi

o wypędzeniu człowieka, a czwarty o konflikcie pomiędzy potomstwem kobiety i węża. W psalmie piątym ukazany jest człowiek otoczony przez wrogów. W następnych psalmach mowa jest o walce z siłami zła i o ostatecznym zwycięstwie, wyzwoleniu człowieka... Jednocześnie pełno jest w pierwszych psalmach Chrystusa. Psalm pierwszy ukazuje nie tylko pierwszego, ale i ostatniego Adama, Jezusa. Psalm drugi zapowiada nadejście Mesjasza - Króla. Psalmi ukazują prawdę, podobnie jak Księga Rodzaju, że Bóg od początku zaplanował zbawienie ludzkości w Jezusie Chrystusie.

A oto podział całej Księgi Psalmów:

I. Sekcja Księgi Rodzaju (I Mojż.) - Psalmi 1 - 41

Dzieje człowieka - doskonałość, upadek i wybawienie

Psalm 1 - Doskonały człowiek (pierwszy i ostatni Adam)

Psalm 2 - Bunt człowieka, zapowiedź nadejścia Mesjasza - Króla

Psalm 3 - Odrzucenie doskonałego człowieka

Psalm 4 - Konflikt pomiędzy potomstwem kobiety i węża

Psalm 5 - Doskonały człowiek otoczony wrogami

Psalmi 6 - 8 - Walka: ukąszenie człowieka w piętę,
zmiżdżenie głowy węża

Psalmi 9 - 15 - Walka z wrogami dowodzonymi
przez antychrysta, ostateczne wyzwolenie

Psalmi 16 - 41 - Chrystus obecny pośród swego ludu,
uświęcenie wierzących.

II. Sekcja Księgi Wyjścia (II Mojż.) Psalmi 42 - 72

Dzieje Izraela - upadek i odkupienie

Psalmi 42 - 49 - upadek Izraela

Psalmy 50 - 60 - Odkupiciel Izraela

Psalmy 61 - 72 - odkupienie Izraela

III. Sekcja Księgi Kapłańskiej (III Mojż.) Psalmy 73 - 89

Dzieje świątyni - ciemność i brzask świtania

Przybytek, Świątynia, Dom Boży, Zgromadzenie -
- opiewane w niemal każdym psalmie

IV. Sekcja Księgi Liczb (IV Mojż.) Psalmy 90 - 106

Dzieje Ziemi - zagrożenie i ochrona

V. Sekcja Księgi Powtórzonego Prawa (V Mojż.) Psalmy 107-150

Uwielbienie dla Boga i Jego Słowa

Z listów słuchaczy...

Dziękuję za wszystkie materiały chrześcijańskie i płyty, które od was otrzymałem. Pragnę pozdrowić wszystkich w Chrystusie, o nikim nie zapominając, oraz życzyć dużo pomocy, łaski, błogosławieństw bożych, a także uzdrowienia, o które wciąż się modłę i będę modlił. Najgorsze jest to, że nie chcą mnie wziąć tu do pracy, ale innych biorą. To tragedia, kiedy patrzysz, jak inni chodzą na widzenia z rodzinami i przynoszą paczki pełne strawy. Nie, nie zazdroszczę im, ale przypominam sobie czasy, kiedy tak miałem i żona, kiedy przychodziła. Żal mi tego wszystkiego, bo straciłem to wszystko dzięki pomiotowi szatańskiemu, jego wynalazkowi - alkoholowi. Tak, zacząłem go pić od dziecka aż do chwili dzisiejszej, bo nie spotkałem takich ludzi jak wy i dopiero po takim długim czasie Bóg do mnie dotarł. Kiedy pomyślę po ilu próbach i przeszkodach to aż dziw bierze, że tak długo dawałem radę przed Nim się ukrywać i nie chciałem słuchać ludzi mówiących o Nim. Pytajcie, o co chcecie, a wtedy będzie mi lepiej pisać listy.

List od więźnia z Polski południowej

List do Efezjan

List do Efezjan nazwano „Listem Trzeciego Nieba”, „Królem Listów Apostolskich”, „Alpami Nowego Testamentu”. Uznawany jest on przez wielu biblistów za najwspanialszy list apostołski, za szczytowe osiągnięcie myśli nowotestamentowej w ogóle.

Jeden z uczonych nazwał go „boskim dziełem napisanym przez człowieka” i podkreślił, że „zostały w nim zawarte nie tylko koncepcje i doktryny wyłącznie chrześcijańskie ale także i te, które są wspólne dla chrześcijaństwa i dla objawienia ogólnego”.

Temat Listu

List do Efezjan objawia prawdę o Kościele, prawdę, która w czasach Starego Testamentu była tajemnicą, mianowicie, że Kościół jest cudownym tworem Boga, ukształtowanym z żywych kamieni - ludzkich serc, odnowionych przez Ducha Świętego; dziełem nieporównywalnie wspanialszym niż najpiękniejsze świątynie zbudowane rękami.

Kościół jest żywym organizmem, niewidzialnym, choć rzeczywistym ciałem, którego „głową” jest Jezus Chrystus.

List do Efezjan i List do Kolosan objawiają najpełniej tę właśnie cudowną prawdę, wzajemnie się uzupełniając i sumując. List do Kolosan poświęcony jest przede wszystkim „głowie” Kościoła, objawieniu pełni i wszechwystarczalności Jezusa Chrystusa, natomiast List do Efezjan mówi głównie o „ciele Chrystusa”, ciele, które tworzą wszyscy prawdziwie wierzący, trwający w osobistej więzi z Jezusem.

Główna myśl Listu do Efezjan streszczona jest w dziewiątym i dziesiątym wierszu pierwszego rozdziału tego Listu, gdzie czytamy, że Bóg „...dał nam poznać swój plan, osłonięty tajemnicą, mianowicie to, czego postanowił dokonać przez Chrystusa. Gdy dopełni się czas, połączy wszystko, co jest na niebie i ziemi w jedną całość w Chrystusie i pod

jego panowaniem” (Nowy przekład BiZTB, Warszawa, 1991).

Tę myśl możemy sformułować też, jeszcze krócej, następująco:

„Połączenie i pojednanie wszystkiego co istnieje nastąpi w określonym przez Boga czasie, w Jezusie Chrystusie”.

We wstępie do komentarza do „Listu do Efezjan” William Barclay napisał:

„Bez Chrystusa nie ma we wszechświecie jedności ani harmonii; jest podział i rozdzwięk (...). Człowiek pogwałcił porządek natury i stał się jej wrogiem, doprowadził do podziałów klasowych, rasowych, ideologicznych i narodowych. W naturze człowieka również panuje wewnętrzne rozdarcie. W każdym człowieku rozgrywa się walka, jakby wojna domowa; jest rozdarty między pragnieniem dobra, a dążeniem do zła, nienawiścią do grzechu i równocześnie upodobaniem grzechu. (...) To rozdarcie sięga także sfer pozaziemskich, odbywa się walka między siłami dobra i siłami zła, między Bogiem i demonami. Najtraficniejszy jest rozdzwięk między Bogiem a człowiekiem. Człowiek, który został stworzony aby żyć w społeczności z Bogiem, odwrócił się od Niego i poszedł swoją drogą.

I tak w świecie bez Chrystusa panują rozdzwięk i rozdarcie, których nie było w zamierzeniach Stwórcy. Jedność i harmonia mogą powrócić jedynie wtedy, kiedy wszystko zostanie połączone w Jezusie Chrystusie.”

Okoliczności powstania Listu

List do Efezjan jest jednym z czterech listów więziennych apostoła Pawła. Przebywając w więzieniu Paweł napisał cztery listy, które weszły w kanon Nowego Testamentu: List do Efezjan, List do Kolosan, List do Filipian i List do Filemona. Trzy z nich powstały najprawdopodobniej między 61 a 63 r. n.e. w czasie pierwszego uwięzienia apostoła w Rzymie. Są to: List do Efezjan, Kolosan i Filemona. List do Filipian został najprawdopodobniej napisany wcześniej, podczas

uwięzienia Pawła w Efezie, w latach 56 - 57 po Chr. Listy do Efezjan, Kolosan i Filemona zostały więc napisane mniej więcej w tym samym czasie, co wyjaśnia liczne podobieństwa tak co do języka, jak i co do treści, zachodzące między tymi pismami.

Paweł prawdopodobnie napisał List do Efezjan najpóźniej, pod koniec okresu uwięzienia w Rzymie w latach 61 - 63 n.e. Zwróciliśmy już uwagę na duże podobieństwo Listu do Efezjan i Listu do Kolosan. Najbardziej prawdopodobne jest to, że apostoł Paweł napisał najpierw List do Kolosan, w obliczu zaistniałej w tamtejszej wspólnocie trudnej sytuacji. Pojawiły się tam mianowicie odstępstwa od nauki Chrystusowej i uwięziony apostoł, nie mogąc udać się do Kolosan osobiście, napisał do nich list, w którym sformułował prawdę o wielkiej i wszechogarniającej roli Jezusa Chrystusa i Jego Kościoła w zbawczym planie Boga. Doszedł potem do wniosku, że należy tę prawdę przekazać wszystkim. Usunął więc z zawartości Listu do Kolosan odniesienia lokalne i czasowe, rozwinął myśl główną i w ten sposób powstał nowy list, przeznaczony do odczytania we wszystkich wspólnotach Azji Mniejszej, między innymi w Efezie. List ten miał więc charakter listu okrężnego, miał być przekazywany do odczytania kolejnym wspólnotom Azji Mniejszej, która była w tamtym czasie obszarem o strategicznym znaczeniu dla rozprzestrzeniania się ewangelii na całe Imperium Rzymskie.

Azja Mniejsza, obejmująca mniej więcej terytorium dzisiejszej Turcji, była w tamtym czasie „sercem” Imperium Rzymskiego, wielkim centrum kulturowym i religijnym. Właśnie tam, wzdłuż zachodniego wybrzeża dzisiejszej Turcji usytuowane były wielkie miasta, gdzie zamieszkiwały miliony ludzi i gdzie przyjeżdżali na wypoczynek rzymscy dostojnicy, włącznie z władcami imperium - rzymskimi cesarzami. Sprzyjał temu bardzo przyjemny, ciepły klimat i piękno malowniczego wybrzeża.

Przodującym miastem tego regionu był wtedy Efez, „miasto nr 2” Imperium Rzymskiego, stolica jego wschodniej części, tak, jak Rzym

był stolicą Zachodu. Początki Efezu datują się już na ok. dwutyśieczny rok przed Chrystusem. Było to typowe miasto Wschodu, miasto azjatyckie, centrum kultury orientalnej, aż do roku tysięcznego przed Chrystusem, kiedy to dotarli tu Grecy. W Efezie nastąpiło spotkanie Zachodu ze Wschodem. Przez okres dwóch i pół tysiąca lat Efez był jednym z największych miast świata. Zbudowano tu największą świątynię grecką, jaka kiedykolwiek została zbudowana w historii, świątynię bogini Diany, która zaliczono do siedmiu cudów świata starożytnego.

Można powiedzieć, że w czasie, kiedy do Azji Mniejszej przybył apostoł Paweł, tu właśnie znajdowało się centrum kulturowe i religijne ówczesnego świata, zdominowanego przez kulturę grecką, a rządzonego przez rzymskich cesarów. I właśnie tu, za sprawą misji apostoła Pawła, posłusznego Bożemu prowadzeniu, otworzyły się szeroko drzwi dla ewangelii Jezusa Chrystusa.

Sprawa adresata Listu

Jak już zauważyliśmy, list znany nam z Biblii jako List do Efezjan miał charakter listu okrężnego, przeznaczonego do odczytania nie tylko w jednej, ale w wielu wspólnotach wczesnego Kościoła chrześcijańskiego. Miał on być odczytany z pewnością także w Efezie, wielkim mieście o strategicznym znaczeniu, ale nie tylko tam.

Potwierdzają to słowa samego apostoła Pawła z Listu do Koloosan. Czytamy tam:

„Kiedy ten list zostanie już u was odczytany, postarajcie się, aby zapoznał się z nim także Kościół w Laodycei, a wy odczytajcie list, który wam prześlą z Laodycei” (4,16).

Jest wysoce prawdopodobne, że mowa tu jest o liście, który znamy, jako List do Efezjan. Nie był on w rzeczywistości napisany do żadnej konkretnej wspólnoty, lecz był listem obiegowym pisanym do wszystkich wspólnot, które ap. Paweł założył w Azji.

Rzecz charakterystyczna, że w najstarszych manuskryptach greckiego Nowego Testamentu nie ma w pierwszym wersecie tego Listu wyrażenia „w Efezie”. We wszystkich manuskryptach werseł ten brzmi następująco: „Paweł, ... do świętych i wierzących w Chrystusa Jezusa”. W oryginalnym tekście greckim nie ma w nagłówku Listu słowa „Efez”.

Na to, że List ten nie był adresowany tylko do Efezjan, lecz do wszystkich wspólnot Azji Mniejszej wskazuje także fakt, że jest on listem najmniej osobistym z wszystkich, jakie Paweł napisał. Nie zawiera żadnych osobistych pozdrowień, ani osobistych wzmianek, które tak często pojawiają się w innych jego listach. A przecież apostoł przebywał w Efezie dłużej, niż w innych miastach, pozostawał tam co najmniej trzy lata. Trudno uwierzyć, że Paweł wysłałby list pozbawiony wszelkich osobistych akcentów do wspólnoty, z którą łączyła go bardzo bliska, serdeczna więź uczuciowa.

Przyjmijmy więc, jako najbardziej prawdopodobny, pogląd, że List do Efezjan był listem obiegowym, przeznaczonym do odczytania we wszystkich wspólnotach azjatyckich, a przypisano go Kościołowi w Efezie w wyniku późniejszego naniesienia na nim adresu. W niczym nie umniejsza to autentyczności Listu. Fakt, że jego adresatami byli nie tylko Efezjanie podnosi nawet jego rangę, i rzeczywiście, jest to list wyjątkowy. Głosi, że pojednanie świata i ludzi jest możliwe tylko w Chrystusie oraz że Kościół musi stać się narzędziem Chrystusa w tym powszechnym pojednaniu człowieka z Bogiem i człowieka z człowiekiem.

Dlatego właśnie List do Efezjan został uznany za „Króla Listów Apostolskich”.

***Albowiem łaską zbawieni jesteście
przez wiarę, i to nie z was: Boży to dar.***

List do Efezjan 2,8

Struktura Listu

List do Efezjan ma bardzo uporządkowaną, logiczną strukturę. List składa się z sześciu rozdziałów. Pierwsze trzy mają charakter doktrynalny i mówią o niebiańskim powołaniu Kościoła, natomiast trzy pozostałe mają charakter praktyczny i mówią o ziemskiej misji Kościoła. Kościół jest ciałem Chrystusa. „Głową” jest Chrystus, który znajduje się w niebie. Ale Kościół ma stąpać po ziemi. Ma być stopami Chrystusa, które pójdą w Jego imieniu, w Jego sprawach, ma być rękami, które wykonują Jego dzieło, ustami, które głoszą Jego ewangelię. Zadaniem Kościoła jest przybliżyć światu Chrystusa. Istotą i celem Kościoła jest powszechne pojednanie, pojednanie, dla którego Chrystus przyszedł na świat.

Część doktrynalna wyraźnie dzieli się na bardzo logicznie ze sobą powiązane tematy:

Rozdział 1 ukazuje Kościół jako żywy organizm.

Rozdział 2 opisuje Kościół jako świątynię.

Rozdział 3 mówi o Kościele jako o tajemnicy.

Część praktyczna mówi o zadaniach Kościoła, jako narzędzia pojednania w ręku Chrystusa:

Rozdział 4 ukazuje Kościół, jako nowy lud.

W rozdziale 5 Kościół ukazany jest jako panna młoda.

W ostatnim, 6 rozdziale, Kościół przyrównany jest do uzbrojonego żołnierza.

Plan Listu

I. Część doktrynalna - niebiańskie powołanie Kościoła

	- rozdziały 1-3
A. Kościół jako ciało	r. 1
1. Wstęp	wiersze 1 - 2
2. Kościół zaplanowany przez Boga Ojca	3 - 6

3. Kościół wykupiony przez Chrystusa	7 - 12
4. Kościół chroniony przez Ducha Świętego	13 - 14
5. Modlitwa o wiedzę i moc dla Kościoła	15 - 23
B. Kościół jako ś w i ą t y n i a	r. 2
1. Materiał z którego jest zbudowany Kościół	1 - 10
2. Sposób w jaki jest budowany Kościół	11 - 18
3. Przeznaczenie budowli	19 - 22
C. Kościół jako t a j e m n i c a	r. 3
1. Objawienie tajemnicy Kościoła	1 - 4
2. Treść (definicja) tajemnicy Kościoła	5 - 13
3. Modlitwa o moc i wiedzę dla Kościoła	14 - 21
II. Część praktyczna - zadania Kościoła	r. 4 - 6
A. Kościół jako n o w y l u d	r. 4
1. Objawienie się nowego ludu	1 - 6
2. Przestroga dla „nowego człowieka”	7 - 16
3. Zakaz dla „nowego człowieka”	17 - 32
B. Kościół jako p a n n a m ł o d a	r. 5
1. „Zaręczyny” Kościoła z Chrystusem	1 - 17
2. Czyste życie Kościoła	18 - 24
3. Oczekiwanie Kościoła	25 - 33
C. Kościół jako ż o ł n i e r z	r. 6
1. Postawa żołnierza	1 - 9
2. Wróg żołnierza	10 - 12
3. Zbroja żołnierza	13 - 18
4. Przykład żołnierza	19 - 22
5. Błogosławieństwo dla żołnierza	23 - 24

Księga Przysłów

Księga Przysłów, zwana też Księgą Przypowieści Salomona, należy do poetyckich ksiąg Starego Testamentu, podobnie jak Księga Hioba, Księga Psalmów, Księga Koheleta (Kaznodziei Salomona) i Pieśń nad Pieśniami.

Księgi poetyckie, zwane też dydaktycznymi, lub mądrościowymi, znajdują się w środkowej części Starego Testamentu: następują po księgach historycznych, a poprzedzają księgi prorockie.

Autor

Autorem Księgi Przysłów jest Salomon. Nie znaczy to, że Salomon był twórcą wszystkich przypowieści, które znajdują się w Księdze Przysłów. W końcowej części Księgi znajdujemy np. nauki Agura (r. 30,1-14) i Lemuela (r. 31,1-9), a kończy tę Księgę poemat o dzielnej niewieście.

Salomon czerpał z obfitych źródeł starożytnego Wschodu, gdzie przekazywanie nauk mądrościowych za pomocą przysłów było bardzo popularne. Salomon zredagował obszerne zbiory przypowieści, a wiele z przysłów ułożył sam. W I Księdze Królewskiej czytamy o Salomonie:

„Dał Bóg Salomonowi bardzo wielką mądrość i roztropność, nadto rozum tak rozległy jak piasek nad brzegiem morza. A mądrość Salomona przewyższała mądrość wszystkich ludzi Wschodu i całą mądrość Egiptu. Ułożył on trzy tysiące przypowieści i tysiąc pięć pieśni. Mówił on w nich o drzewach, poczynawszy od cedru, który rośnie w Libanie, aż do hizopu, który wyrasta z muru; mówił o zwierzętach i ptakach, o płazach i o rybach. Toteż ze wszystkich ludów przychodzili ludzie, aby słuchać mądrości Salomona, od wszystkich królów ziemi, którzy posłyszeli o jego mądrości” (r. 4,29-34).

„Bóg dał Salomonowi wielką mądrość”. Poznajemy tę mądrość, czytając przebogata w wątkie treści Księgę Przysłów. Księga ta bez wątpienia powstała z inspiracji Boga.

Kluczowy wiersz

Kluczowym wierszem Księgi Przysłów jest siódmy wiersz pierwszego rozdziału, gdzie znajdujemy następujące słowa: „Bojaźń Pana jest początkiem poznania; głupcy gardzą mądrością i karnością”.

Przesłanie Księgi

Księga Przysłów ukazuje, że bojaźń Pana, bogobojność, to podstawa wszelkiego poznania, wszelkiej wiedzy. Bogobojność jest podstawą i ukoronowaniem wszelkich cnót, spośród których Księga Przysłów najwyżej wynosi: mądrość, umiarkowanie, roztropność, sprawiedliwość, karność, pracowitość, pokorę, miłość bliźniego, umiejętność wychowania dzieci.

Mądrość jest cnotą dostępną i niezbędną dla każdego człowieka, a w parze z prawdziwą mądrością zawsze powinna iść bogobojność i nienaganna moralność. Przeciwnością mądrości jest głupota, odstępstwo od Boga, upadek moralny.

Źródłem mądrości jest Bóg i tylko u Niego szukać można mądrości prawdziwej, mądrości czystej. Mądrość taka uszczęśliwia zarówno mędrców, jak i jego bliźnich. Buduje właściwe relacje międzyludzkie, wychodzi na przeciw potrzebom i pragnieniom każdego człowieka.

Charakterystyka Księgi

Księga Przysłów zawiera stwierdzenia, które nie poddają się erozji czasu. Były one cenne i pożyteczne dla ludzi żyjących w czasach starożytnych i są bezcenne i prawdziwe także dla nas, dzisiaj. Nie znajdziemy w Księdze Przysłów wypowiedzi, które kolidowałyby z osiągnięciami nauki. Przeciwnie, odkrycia np. współczesnej psy-

chologii, czy socjologii, potwierdzają trafność i głębię przesłania biblijnych przysłów.

Następną cechą, wyróżniającą Księgę Przypowieści spośród innych, świeckich zbiorów przysłów, jest jej czystość moralna, etyczna. Nie znajdziemy w tej Księdze ani jednego stwierdzenia, które akceptowałyby, czy pochwalało postawy niemoralne, co zdarza się, niestety, w innych tego rodzaju zbiorach starożytnych i współczesnych.

Warto też podkreślić, że przypowieści zawarte w Księdze Przysłów nie przeczą sobie wzajemnie, jak to ma często miejsce w świeckich zbiorach. Gdy prześledzimy chociażby nasze, tradycyjne przysłowia polskie, zauważymy, że niektóre z nich przeczą sobie; prezentują bowiem opinie różnych ludzi, są wyrazem różnych doświadczeń, różnych spostrzeżeń i obserwacji. Przysłowia biblijne wykazują zgodność, jedność przesłania, gdyż ułożono je i zebrano z Bożej inspiracji.

Nauki zawarte w Księdze Przysłów, tak jak w pozostałych księgach mądrościowych Starego Testamentu, przygotowują nas na przyjęcie słowa z ust Wcielonej Mądrości, Jezusa Chrystusa.

Forma literacka Księgi

Jeśli chodzi o formę, Księga Przysłów jest klasycznym wytworem hebrajskiej twórczości poetyckiej. Poezja hebrajska nie operuje rymami. Jej rodzimą formą literacką jest „maszał”, czyli sentencja wyrażająca za pomocą rytmu określone prawdy, nauki, wskazania. Ważną rolę odgrywa tutaj p a r a l e l i z m myśli, czyli jak gdyby podwójne sformułowanie danej prawdy, w ten sposób, że druga wypowiedź jest czymś w rodzaju rozwinięcia, czy komentarza, w stosunku do wypowiedzi pierwszej.

W Księdze Przysłów występują trzy rodzaje takich konstrukcji poetyckich: paralelizm synonimiczny, przeciwstawny i ciągły.

1) Przysłowie:

„Dla szyderców gotowe są bity,
a chłosta na plecy głupiego” (19,29)

- to konstrukcja oparta na p a r a l e l i z m i e s y n o n i m i c z n y m. Tutaj drugie zdanie niejako tłumaczy, wykląda, przedstawia inaczej prawdę, wyrażoną już w zdaniu pierwszym.

2) Drugi rodzaj paralelizmu działa na zasadzie kontrastu, oparty jest o przeciwstawienie sobie dwóch myśli, chociaż ukazują one tę samą prawdę. Np. przysłowie:

„Wesoło błyszczy światło sprawiedliwych,
a lampa niewiernych przygasa” (13,9)

- to konstrukcja oparta na p a r a l e l i z m i e p r z e c i w s t a w n y m. Tutaj prawda, wyrażona w zdaniu pierwszym jest wzmocniona, uwypuklona poprzez kontrast z drugim zdaniem, ukazującym jak gdyby „drugą stronę medalu” tej samej kwestii.

3) Trzecia konstrukcja - p a r a l e l i z m c i ą g ł y, polega na tym, że drugie zdanie dopełnia myśl, wyrażoną w zdaniu pierwszym. Widzimy to na przykład w przysłowiu:

„Jak ryk lwa - tak zapalczywość króla,
kto go rozgniewa, życie naraża” (20,2).

Struktura Księgi

- | | |
|--|----------------|
| 1. Ukazanie kontrastu pomiędzy mądrością a głupotą | r. 1 - 9 |
| 2. Pierwszy zbiór przysłów Salomona | r. 10 - 24 |
| 3. Drugi zbiór przysłów Salomona, zredagowany
za panowania króla Ezechiasza | r. 25 - 29 |
| 4. Nauki Agura | r. 30 |
| 5. Nauki Lemuela | r. 31, 1 - 9 |
| 6. Poemat o dzielnej niewieście: | r. 31, 10 - 31 |

List do Filipian

Autor, czas i miejsce napisania Listu

List do Filipian jest jednym z czterech listów więziennych apostoła Pawła, które weszły w skład kanonu Nowego Testamentu. Listy do Efezjan, do Kolosan i do Filemona zostały napisane podczas uwięzienia Pawła w Rzymie, pomiędzy 61 a 63 rokiem n.e. Natomiast List do Filipian apostoł napisał najprawdopodobniej wcześniej, podczas uwięzienia go w Efezie, w latach 56 - 57.

Okoliczności napisania Listu

Apostoł Paweł przybył do Filippi podczas swojej drugiej podróży misyjnej, trwającej od roku 50 do 53. Jego pobyt w Filippi opisuje Łukasz w 16 r. Dziejów Apostolskich. Filippi było wielkim ośrodkiem handlowym świata starożytnego. Wiemy, że pierwszą osobą, która w tym mieście otworzyła swoje serce na głoszoną przez Pawła ewangelię była Lidia, handlarka purpury, jednego z najkosztowniejszych towarów w tamtych czasach. Lidia była zamożną kobietą, była też pierwszą mieszkanką Europy, która została chrześcijanką.

Później Dobrą Nowinę o Jezusie Chrystusie przyjął dozorca więzienia, rzymski oficer. Filippi było rzymską kolonią i nawrócenie obywatela Rzymu miało duże znaczenie dla dalszych losów rozwoju chrześcijaństwa w tym strategicznie położonym mieście. Gdy apostoł opuścił Filippi funkcjonowała tam już silna wspólnota chrześcijańska.

Ze wspólnotą chrześcijan w Filippi łączyły Pawła szczególnie serdeczne więzy, więzy przyjaźni i miłości. Była to jego ukochana wspólnota, o czym świadczy ton jego listu. Znajdujemy tu np. takie słowa apostoła: „*Moi kochani bracia, tęsknię za wami, wy jesteście moją*

radością i laurem zwycięstwa. Trzymajcie się wiernie Pana, kochani moi” (4,1).

Paweł w czasie swoich podróży misyjnych starał się utrzymywać z pracy własnych rąk, nie chcąc obciążać finansowo zakładanych przez siebie wspólnot. W wyjątkowo trudnych sytuacjach korzystał jednak z pomocy wspólnoty w Filipi i czynił to kilkakrotnie, o czym dowiadujemy się z relacji Dziejów Apostolskich i z listów samego apostoła. Świadczy to o bliskich, serdecznych stosunkach Pawła z braćmi i siostrami w Chrystusie z Filipi.

Przyczyny napisania Listu

Bezpośrednim powodem napisania Listu do Filipian była, jak się wydaje, choroba Epafrodyta. Filipianie wysłali go do uwięzionego Pawła jako doręczyciela daru, a także po to, by mógł przebywać z apostołem i być jego osobistym pomocnikiem. Epafrodyt jednak zachorował. Paweł odesłał go więc z powrotem. Jednak w trosce by Filipianie nie uznali wracającego Epafrodyta za człowieka, który się nie sprawdził, apostoł napisał w swoim liście: *„Przyjmijcie go po bratersku, z radością i szanujcie takich ludzi, jak on; przecież służąc mi pomocą w waszym imieniu, narażał swoje życie dla sprawy Chrystusa”* (2,29-30).

Paweł napisał swój list także, by podziękować Filipianom za okazaną mu pomoc. Minęło kilka lat (około pięciu) odkąd opuścił Filipi, a w tym czasie kilkakrotnie jego ukochana wspólnota wysyłała mu prezenty. Apostołem chce też zachęcić Filipian do wytrwania w próbach, które przechodzą. Wzywa także w swoim liście do jedności. We wspólnocie w Filipi były dwie kobiety, które klóciły się i siały niepokój. Byli tam też fałszywi nauczyciele, którzy starali się zwieść Filipian z drogi prawdy.

Tak więc, wdzięczność za okazaną mu pomoc i troska o ukochaną wspólnotę i o powracającego do Filipi chorego Epafrodyta pobudziły apostoła Pawła do napisania Listu do Filipian.

Treść Listu

List do Filipian jest listem bardzo osobistym i przede wszystkim listem dziękczynnym. Nie zawiera jakiegoś systematycznego wykładu prawd wiary. Niemniej, wśród cennych osobistych zwierzeń i serdecznych podziękowań oraz napomnień apostoła, znajduje się wspałały fragment o pokorze Chrystusa, o Jego ogołoceniu się z chwały należnej Bożemu Synowi. Ten urywek Listu stanowi bezcenny element nauki Nowego Testamentu o Chrystusie, o Jego boskiej naturze i istnieniu przed wcieleniem.

Poza tym nie ma w Liście do Filipian treści o charakterze doktrynalnym. Świadczy to o tym, że nie było we wspólnocie w Filipii poważniejszych wpływów błędnych nauk, które Paweł musiałby korygować, tak jak to miało miejsce np. w Galacji. Nie potrzebował też apostoł zasadniczo korygować postępowania Filipian, tak, jak to musiał czynić w stosunku do Koryntian.

List do Filipian jest jak gdyby serdeczną rozmową prowadzoną przez apostoła, duchowego ojca wspólnoty, z jej członkami, oddanymi przyjaciółmi, ukochanymi braćmi w Chrystusie. Apostoł zachęca Filipian do wytrwałego i radosnego kroczenia przez życie z Chrystusem.

List do Filipian jest więc cenną rozprawą na temat pokonywania przez chrześcijanina przeszkód, znoszenia doświadczeń i prób, w życiu będącym kroczeniem śladami Jezusa Chrystusa.

Jak chrześcijanin ma wytrwać w doświadczeniach i zachować pogodę ducha, duchową radość - tak możemy sformułować temat Listu do Filipian. List ten w ogóle bywa nazywany „listem radości”, ponieważ często pojawiają się w nim słowa „radość” i „radować się”.

„*Radujcie się* - pisze Paweł - *powtarzam, radujcie się*”. Mimo, że znajduje się w więzieniu, kieruje apostoł serca swoich przyjaciół, a także nasze serca, ku takiej radości, której nikt nie może nam odebrać.

Struktura Listu

I. Filozofia życia chrześcijanina	rozdział 1.
1. Pozdrowienia	w. 1 - 2
2. Cechy chrześcijańskiego życia	w. 3 - 11
3. Rozwój chrześcijanina i cel jego życia	w.12 - 30
II. W z o r z e c chrześcijańskiego życia	rozdział 2.
1. Chrystus wzorem pokory	w. 1 - 11
2. Przykład apostoła Pawła	w. 12 - 18
3. Przykład Tymoteusza	w. 19 - 24
4. Przykład Epafrodyta	w. 25 - 30
III. K o s z t y (c e n a) chrześcijańskiego życia	rozdział 3.
1. Koszty rozliczenia się z przeszłością	w. 1 - 9
2. Koszty dążenia do celu (teraźniejszość)	w. 10 - 19
3. Życie nadzieją (przyszłość)	w. 20 - 21
IV. M o c do prowadzenia chrześcijańskiego życia	rozdział 4.
1. Radość - źródło mocy	w. 1 - 4
2. Modlitwa - tajemnica mocy (radości)	w. 5 - 7
3. Przebywanie z Chrystusem - świątynia mocy (radości)	w. 8 - 9
4. Ukrycie się w Chrystusie - doznawanie mocy (radości)	w. 10 - 23

Ewentualne zmiany w porach i częstotliwościach nadawania programów będą podane na antenie w naszych programach oraz na stronie internetowej pod adresem <http://www.twr.osw.pl> - zapraszamy do śledzenia ogłoszeń. Pytania odnośnie aktualnych danych nadawania można kierować do nas listownie. Adres znajduje się na ostatniej stronie.

Z listów słuchaczy...

Mamy tu w więzieniu zespół uwielbiający i właśnie kupiłem gitarę, mikrofon i parę innych rzeczy. Liczę na to, że kupię dodatkowo gitarę elektryczną. Wiem, że Pan chce, abym zorganizował grupę uwielbiającą u nas. W kwietniu modliłem się do Jezusa o pomoc w uwolnieniu mnie od palenia papierosów. Po raz pierwszy zaufałem Jezusowi tak bez reszty jak dziecko i Pan uwolnił mnie całkowicie od palenia. Od tego dnia nie palę. Bez bólu, bez głodu, bez żadnych ubocznych skutków, jakbym nigdy nie palił. Dzięki temu właśnie, że nie palę, to 4/5 mojej renty mogłem przeznaczyć na raty za sprzęt muzyczny. Dyrektor więzienia pozwolił nam założyć kółko muzyczne i liczę na to, że Pan da mi jeszcze wielu ludzi, którzy będą chcieli grać dla Niego. Udało mi się nawet zaprosić do więzienia chrześcijański zespół muzyczny. Mamy mieć wspólny koncert w więzieniu. Zapowiedziała również swój przyjazd telewizja i dobrze byłoby, gdyby ktoś od was przyjechał. Myślę, że fajnie byłoby, gdyby chrześcijanie na wolności mogli usłyszeć o tym, jak wielkie dzieła czyni nasz Pan tutaj w więzieniu. Ukończyłem także korespondencyjną szkołę biblijną z wynikiem bardzo dobrym. Teraz chcę znaleźć studia uzupełniające licencjackie, a później magisterskie. Moje plany na resztę życia są związane ze służbą dla mojego Pana. Uczę się grać, studiuję, a nade wszystko wołam do Pana: „Jezu, Panie mój, zmieniaj mnie, kształtuj i używaj według swojego uznania”. Podjąłem także decyzję, że po odbyciu kary resztę mojego życia oddaję Panu. Być może zostanę w moim macierzystym zakładzie karnym i będę się opiekował zborem, a być może Pan da mi inną służbę. Nie wiem, ale wiem, że na pewno zrobię to, czego będzie chciał mój Pan. Błogosławię braci i siostry z Trans World Radio. Niech łaska naszego Pana Jezusa Chrystusa zawsze będzie z wami wszystkimi.

List od więźnia z centralnej Polski

Języki, w których nadawana jest „Wędrownka przez Biblię”:

angielski, arabski, bengalski, berbejski, burmański, cebuano, CheChewa, chorwacki, czeski, czua, duński, farski, francuski, gujarati, hebrajski, hinduski, hiszpański, indonezyjski, japoński, kanadyjski, kantonezyjski, koreański, kurdyjski, malezyjski, mandaryński, marathi, navaho, nepalski, norweski, ormiański, oryjski, polski, portugalski, quichua, rosyjski, serbski, suachili, szwedzki, tai, tamilski, telugu, turecki, ukraiński, węgierski, włoski, zulu.

**Kochani Słuchacze TWR,
czekamy na Wasze listy!**

**Jak odbieracie nasze audycje?
Co one wnoszą do Waszego
życia?**

W miarę możliwości postaramy się odpowiedzieć na każdy list i kontynuować nawiązaną w ten sposób relację.

Na życzenie wysyłamy bezpłatnie Nowy Testament, literaturę chrześcijańską oraz kasyety z nagraniami.

Prosimy o dołączenie następujących informacji o sobie:

Wyrażam zgodę na przetwarzanie moich danych osobowych przez Stowarzyszenie Chrześcijańskie „Impuls” Trans World Radio Polska w celach związanych z korespondencją.

Imię i nazwisko: Numer telefonu:

Kod pocztowy: Miasto: Adres:

Kraj:

(Wypełnij, wytnij i prześlij na nasz adres: TWR - Impuls Polska, Ul. Kłodnicka 2, 54-217 Wrocław, Polska)



Z listów słuchaczy...

Na wstępie witam w imieniu Jezusa Chrystusa. Pozdrawiam wszystkich braci i siostry, którzy pracują i głoszą ewangelię przez Trans World Radio. Myślę, że to jest jakaś moja ludzka potrzeba, żeby z kimś korespondować i pisać ważne treści dotyczące Boga. Mam taką głęboką potrzebę. Najbardziej cieszę się z tego, że mogę otrzymywać listy od kogoś, kto chodzi z Panem Jezusem i pragnie podążać Jego drogą. Cieszę się, kiedy mogę czytać takie listy. To jest dla mnie i innych wokół mnie żywe świadectwo, że Jezus nie na darmo umarł na krzyżu za nasze grzechy. Czytając listy wiem, że jest to dzieło, które Pan Bóg wykonał w naszym życiu, dzieło zbawienia. W niektórych życiorysach widzimy jakby szczególny ogrom łaski. Kiedy siejemy słowo to zawsze jest i będzie zainteresowanie, większe lub mniejsze, ale będzie. To jest zasada siania i żniwa. Kiedy rolnik posieje zboże, to coś zawsze wyrośnie. Czasem lepiej, czasem gorzej, ale zawsze coś urośnie. Kiedy mówicie

***Szukajcie Pana, dopóki można Go znaleźć,
wzywajcie go, dopóki jest blisko!***

Księga Izajasza 55,6

ludziom o Bogu i rozdajecie literaturę, to zawsze na pewno ktoś na tym skorzysta. Dziękuję Jezusowi za to, że mogłem was poznać i jest to racja, że gdyby nie Trans World Radio, na pewno nie pisałbym teraz do was listów. Ufam Panu i dziękuję Bogu za tych ludzi, którzy są narzędziem w Jego rękach, gdyż poznali mnie z Jezusem. To właśnie dzięki tym ludziom z Trans World Radio, obecnie moim braciom i siostram, mój każdy dzień, pomimo tego, że jestem w zamknięciu, staje się radośniejszy i autentycznie moje życie wreszcie od pewnego czasu zaczęło nabierać sensu. Po prostu zaistniałem i dlatego teraz, kiedy jestem w Jezusie, zacząłem prawdziwie oddychać i żyć. Bardzo się tego wstydzę i żałuję, że kiedyś okradałem uczciwych, niewinnych ludzi. Teraz wiem, że jak Pan Jezus da mi siłę i pozwoli opuścić to miejsce, to już nigdy nie zrobię nic, co jest niezgodne z prawem. To, że jestem tutaj, zawdzięczam samemu Bogu, bo może już bym się zaćpał lub zapił, a Pan dał dla mnie plan, z którego skorzystałem. Dziś jestem szczęśliwy, że Bóg jedyny i prawdziwy pokazał mi swoją miłość. Dziękuję Bogu, że dał mi poczuć swą miłość i że mnie kocha. Każdy może być dzieckiem Boga, tylko trzeba tego chcieć. Niech was Bóg prowadzi w tym, co robicie. Zasyłam błogosławieństwo w imieniu Jezusa Chrystusa.

List od więźnia z centralnej Polski

Witam i serdecznie pozdrawiam Trans World Radio. Niech Bóg pomaga, Bóg błogosławi wszystkim. Długo nie pisałem listu, ale dużo się pozmieniało. Zaczynam dzięki wam widzieć coraz więcej z tego, co dzieje się z tym światem. Bóg otwiera mi oczy i widzę oraz słyszę, co się dzieje dookoła, co się złego dzieje z tym światem, ale wiadomo, że ten kto wytrwa będzie miał życie wieczne.

List od korespondenta z północnej Polski

Programy nadawane w czasie letnim 2010 r. przez „Impuls” TWR Polska:

	7:45 - 8:00 Fale krótkie: 41 m (7355 kHz) oraz 49 m (5915 kHz)	21:00 - 21:30 Fale średnie: 215 m (1395 kHz)
Pn	Głos Ewangelii program „Głosu Ewangelii” z Warszawy	Wędrownia przez Biblię pasjonująca podróż przez Pismo Święte z Markiem Cieślarem, Anetą i Marcinem Dulęcami
Wt	Droga do Boga Józefa Brandysa, program produkowany w studio w Londynie	Wędrownia przez Biblię
Śr	Żywa wiara problemy biblijne, program Ryszarda Tyśnickiego, Karoliny Smerek i Marcina Kobzy	Wędrownia przez Biblię
Cz	Żywa wiara problemy biblijne program Henryka Dominika i Marcina Kobzy	Wędrownia przez Biblię
Pt	Żywa wiara odpowiedzi na listy, program Marka Zajęczkowskiego	Wędrownia przez Biblię
So	Przyjaciele program „Po prostu” redakcji Centrum Misji i Ewangelizacji	Żywa wiara: tylko 21:00 – 21:15 problemy biblijne, program Ryszarda Tyśnickiego, Karoliny Smerek i Marcina Kobzy
N	Głos Ewangelii program „Głosu Ewangelii” z Warszawy	Sedno program wg „In Touch” Charles'a Stanley'a (prowadzi Darek Banaszyk)

Naszych przykładowych programów mogą Państwo słuchać w internecie w systemie Real Audio pod adresem: <http://www.twr.osw.pl/>
Codziennie o dowolnej porze pod adresem <http://www.ttb.org/ttbpol.ram> dostępna jest „Wędrownia przez Biblię”.

Życzymy dobrego odbioru!

Rozkład programów:

MARZEC

KSIĘGA HIOBA

29.03.	11:1-12:25
30.03.	13:1-14:22
31.03.	15:1-16:22

KWIECIEŃ

1.04.	17:1-19:4
2.04.	19:5-21:13
5.04.	21:14-22:30
6.04.	23:1-26:14
7.04.	27:1-28:28
8.04.	29:1-31:11
9.04.	31:12-32:22
12.04.	33:1-34:37
13.04.	35:1-37:24
14.04.	38:1-40:32
15.04.	41:1-42:17

LIST DO GALACJAN

16.04.	1:1-2
19.04.	1:3-10
20.04.	1:11-24
21.04.	2:1-10
22.04.	2:11-17
23.04.	2:18-3:9
26.04.	3:10-14
27.04.	3:15-20
28.04.	3:19-22
29.04.	3:23-28
30.04.	3:29-4:7

MAJ

3.05.	4:8-16
4.05.	4:17-23
5.05.	4:24-31
6.05.	5:1-6
7.05.	5:7-15
10.05.	5:16-21
11.05.	5:22-26
12.05.	6:1-5
13.05.	6:6-10
14.05.	6:11-18

KSIĘGA PSALMÓW

17.05.	1
18.05.	2
19.05.	3-4
20.05.	5-6
21.05.	7-8
24.05.	9-10
25.05.	11-13
26.05.	14-15
27.05.	16-17
28.05.	18-19
31.05.	20-21

CZERWIEC

1.06.	22
2.06.	23-24
3.06.	25-26
4.06.	27-28
7.06.	29-30
8.06.	31-32
9.06.	33-34

10.06.	35-37
11.06.	38-40
14.06.	41-43
15.06.	44-45
16.06.	46-48
17.06.	49-50
18.06.	51
21.06.	52-54
22.06.	55-57
23.06.	58-61
24.06.	62-63
25.06.	64-67
28.06.	68-69
29.06.	70-72
30.06.	73

LIPIEC

1.07.	74-76
2.07.	77-79
5.07.	80-82
6.07.	83-85
7.07.	86-89
8.07.	90-92
9.07.	93-99
12.07.	100-102
13.07.	103-104
14.07.	105-107
15.07.	108-111
16.07.	112-115
19.07.	116-118
20.07.	119
21.07.	120-122

22.07. 123-128
23.07. 129-134
26.07. 135-138
27.07. 139-140
28.07. 141-143
29.07. 144-147
30.07. 148-150

SIERPIEŃ

LIST DO EFEZJAN

2.08. - wstęp
3.08. 1:1-3
4.08. 1:4-5
5.08. 1:6-7
6.08. 1:8-12
9.08. 1:13-16
10.08. 1:17-23
11.08. 2:1-3
12.08. 2:4-9
13.08. 2:10-18
16.08. 2:19-3:2
17.08. 3:3-13
18.08. 3:14-21
19.08. 4:1-2
20.08. 4:3-10
23.08. 4:11-16
24.08. 4:17-29

25.08. 4:30-5:4
26.08. 5:5-19
27.08. 5:20-33
30.08. 6:1-9
31.08. 6:10-12

WRZESIEŃ

1.09. 6:13-18
2.09. 6:18-24

KSIĘGA PRZYŚLÓW

3.09. 1:1 - 4
6.09. 1:5-33
7.09. 2:1-22
8.09. 3:1-35
9.09. 4:1-27
10.09. 5:1-6:11
13.09. 6:12-35
14.09. 7:1-8:11
15.09. 8:12-9:18
16.09. 10:1-32
17.09. 11:1-31
20.09. 12:1-28
21.09. 13:1-14:5
22.09. 14:6-15:17
23.09. 15:18-16:11
24.09. 16:12-17:28
27.09. 18:1-24

28.09. 19:1-29
29.09. 20:1-30
30.09. 21:1-31

PAŹDZIERNIK

1.10. 22:1-23:22
4.10. 23:23-24:22
5.10. 24:23-25:28
6.10. 26:1-27:6
7.10. 27:7-28:11
8.10. 28:12-29:27
11.10. 30:1-33
12.10. 31:1-31

LIST DO FILIPIAN

13.10. - wstęp
14.10. 1:1-8
15.10. 1:9-14
18.10. 1:15-30
19.10. 2:1-8
20.10. 2:5-11
21.10. 2:11-13
22.10. 2:14-18
25.10. 2:19-3:1
26.10. 3:2-3
27.10. 3:4-9
28.10. 3:10-16
29.10. 3:17-21

Nasz adres: „Impuls” TWR
ul. Kłodnicka 2
PL - 54-217 Wrocław

☎ 0-601 / 400 892 Fax: 0-71 / 351 39 79

e-mail: itwrrp@gmx.net

e-mail: itwrrp@poczta.onet.pl

Konto: PKO BP IV Oddz. Wrocław 05 1020 5242 0000 2702 0020 4313



Impuls Polska

Redakcja kwartalnika: Marek Cieślak